

ЪРНЕСТ ХЕМИНГУЕЙ УБИЙЦИТЕ

Превод от английски: Димитри Иванов, 1982

chitanka.info

Вратата на снейкбара „При Хенри“ се отвори. Двама души влязоха и седнаха на високите столчета край бара.

— За вас? — запита ги Джордж.

— Не знам — каза единият. — Какво ще ядеш, Ал?

— Не знам — отвърна Ал. — Не знам какво да взема.

Навън се смрачаваше. През витрината се виждаха електрическите светлини на улицата. Двамата мъже на високите столчета четяха листа. Ник Адамс ги гледаше от другия край на бара. Когато те влязоха, той разговаряше с Джордж.

— Свинско печено с ябълков сос и картофено пюре — поръча първият.

— Още не е готово.

— Тогава за какъв дявол сте го вписали в листа?

— То е за вечеря — обясни Джордж. — От шест часа нататък.

Джордж погледна часовника на стената зад бара.

— Сега е пет.

— Часовникът показва пет и двадесет — възрази вторият.

— Напред е с двадесет минути.

— По дяволите часовникът — каза първият. — Какво имаш за ядене?

— Мога да ви предложа различни сандвичи — каза Джордж. — Също шунка с яйца, бекон с яйца, дробчета с бекон или бифтек.

— Дай едни пилешки крокети със зелен грах, бял сос и картофено пюре.

— Това е за вечеря.

— Каквото поискаш, все за вечеря. Цялата ви работа е такава.

— Мога да ви предложа шунка с яйца, бекон с яйца, дробчета...

— За мен шунка с яйца — поръча този, когото наричаха Ал. Той носеше твърдо бомбе и черно пардесю, закопчано догоре. Имаше дребно, бледо лице и тънки устни. Носеше копринено шалче и ръкавици.

— Един бекон с яйца — каза другият. На ръст той беше колкото Ал. В лице не си приличаха, но бяха облечени досущ еднакво — като близнаци. Връхните им дрехи бяха тесни и изпънати. Те седяха наведени напред, облакътени на бара.

— Има ли нещо за пиене? — запита Ал.

— Светла бира, портер, джинджър-ейл.

— Питам за пиене, ясно ли е?
— Само това, което изброих.
— Весел град — каза другият. — Как се казваше?
— Съмит.
— Чувал ли си го някога? — обърна се Ал към приятеля си.
— Не.
— Какво правите тук вечер?
— Вечерят — каза другият. — Всички идват тук и си поръчват това забележително меню.
— Вярно — намеси се Джордж.
— Значи, мислиш, че е вярно, а? — обърна се Ал към Джордж.
— Да.
— Ти си бил голям умник.
— Вярно — каза Джордж.
— Напротив, не си. — Ти как мислиш, Ал?
— Той е тъп — каза Ал. — Как ти е името? — обърна се той към Ник.
— Адамс.
— Още един умник. Не си ли съгласен, Макс?
— Градът е пълен с умници — каза Макс.
Джордж сложи на бара две блюда, едното — шунка с яйца, другото — бекон с яйца. След това донесе две порции пържени картофи и затвори прозорчето към кухнята.
— Кое беше за вас? — обърна се той към Ал.
— Не помниш ли?
— С шунката.
— Той бил наистина умник — каза Макс, протегна ръка и пое шунката с яйцата. Двамата започнаха да се хранят, без да свалят ръкавиците си. Джордж ги гледаше.
— Какво зяпаш? — обърна глава Макс към него.
— Ей така.
— Ще ти кажа аз ей така. Гледаше мен.
— Може би момчето е искало да се пошегува, Макс — каза Ал.
Джордж се засмя.
— Няма нищо смешно — подхвана пак Макс. — Няма нищо смешно, ясно ли е?
— Добре — отговори Джордж.

— Чувааш ли, Ал? — обърна се Макс към другия. — Той мисли, че било добре. Духовито, нали?

— Той е мислител — каза Ал. Двамата продължиха да ядат.

— А как се казва она умник там? — обърна се Ал към Макс.

— Ей, умнико — подвикна Макс към Ник. — Хванете се под ръчичка с твоето приятелче и минете зад бара.

— Защо? — запита Ник.

— Ей така.

— Хайде, умнико, по-добре мини отгатык — подкани го Ал. Ник мина зад бара.

— Какво има? — запита Джордж.

— Не е твоя работа — каза Ал. — Кой е в кухнята?

— Черният.

— Какъв черен?

— Черният, който готви.

— Извикай го.

— Защо?

— Извикай го.

— Къде се намирате?

— Знаем много добре къде се намираме — каза този, когото наричаха Макс. — Имаме ли вид на глупаци?

— Дрънкаш като глупак — прекъсна го Ал. — За какъв дявол си седнал та спориш с това хлапе? Ей, ти — обърна се той към Джордж, — кажи на черния да дойде тук.

— Какво ще правите с него?

— Нищо. Размърдай си мозъка, умнико. Какво бихме сторили на един черен?

Джордж отвори прозорчето към кухнята. — Сам! — извика той. — Ела за малко.

Вратата към кухнята се отвори и негърът влезе.

— Какво има? — запита той. Двамата на бара го изгледаха.

— Няма нищо, чернилко. Застани там! — каза Ал. Негърът Сам, с бяла престилка, гледаше двамата непознати.

— Да, сър — подчини се той. Ал слезе от високото столче.

— Отивам в кухнята с черния и с умника — каза той. — Хайде в кухнята, чернилко! И ти, умнико. — Ал пусна Ник и готвача да минат пред него, влезе след тях в кухнята и затвори вратата след себе си.

Макс седна срещу Джордж на едно от високите столчета. Но той гледаше не Джордж, а огледалната стена зад него. Личеше, че преди да го направят закусвалня, заведението е било бар.

— Е, умнико — каза Макс, без да сменя очи от огледалото, — няма ли да кажеш нещо?

— Какво значи всичко това?

— Ей, Ал — викна Макс, — нашият умник иска да знае какво значело всичко това.

— Защо не му кажеш? — чу се гласът на Ал от кухнята.

— А ти какво мислиш, че значи?

— Не знам.

— Какво предполагаш?

Макс говореше, без да откъсва очи от огледалото.

— Предпочитам да мълча.

— Чуваш ли, Ал, умникът предпочитал да мълчи.

— Чувам те, не викай толкова — обади се Ал от кухнята. Той беше вдигнал прозорчето, през което подаваха блюдата от кухнята и го бе подпрял с бутилка кечъп. — Слушай, умнико — обърна се той към Джордж. — Мръдни малко настрана. А ти, Макс, малко наляво.

Той напомняше на фотограф, който наглася позите за групова снимка.

— Отвори си устата, умнико — каза Макс. — Какво мислиш, че ще стане сега?

Джордж не отговори.

— Ще ти кажа: смятаме да очистим един швед. Знаеш ли един дълъг швед, казва се Оле Андерсон?

— Знам го.

— Идва да яде тук всяка вечер, нали?

— Случва се да дойде.

— Идва в шест, нали?

— Когато изобщо идва.

— Всичко това ни е известно. Да поговорим за нещо друго. Ходиш ли на кино?

— Понякога.

— Трябва да ходиш по-често. За умници като теб добре е да ходят на кино.

— Защо ще убивате Оле Андерсон? Какво ви е сторил?

— Не е имал възможност да ни стори каквото и да било. Изобщо не ни е виждал.

— Сега ще ни види за пръв и последен път — обади се Ал от кухнята.

— Тогава защо ще го убивате?

— Заради един приятел. Просто, за да услужим на един приятел.

— Затваряй си устата! — каза Ал от кухнята. — Много дрънкаш.

— Нали трябва да го забавлявам. Така ли е, умнико?

— Много дрънкаш — повтори Ал. — Моят умник и черният сами се забавляват. Вързах ги и стоят кротко като пансионерки в манастир.

— Сигурно си бил в манастир?

— Може и да съм бил.

— Бил си в манастир с решетки. Джордж вдигна очи към часовника.

— Ако някой влезе, казваш му, че готвачът го няма, и ако въпреки това не се омете, влизаш вътре и готвиш сам. Ясно ли е?

— Добре — каза Джордж. — А с нас какво ще правите?

— Зависи — каза Макс. — Това не може да се реши предварително.

Джордж отново погледна часовника. Беше шест и четвърт. Вратата откъм улицата се отвори. Влезе един шофьор на автобус.

— Здравей, Джордж — поздрави той. — Мога ли да хапна нещо?

— Сам излезе — отговори Джордж. — Ще се върне след половин час.

— Тогава по-добре да отида другаде — каза шофьорът. Джордж погледна часовника. Беше шест и двадесет.

— Добре беше — похвали го Макс. — Ти си истински джентълмен.

— Той знаеше, че ще му пръсна черепа — каза Ал от кухнята.

— Не е за това — възрази Макс. — Умникът е добро момче. Харесва ми.

— Няма да дойде — каза Джордж в седем без пет. Междувременно бяха влезли двама души. Веднъж Джордж трябваше да отиде в кухнята, за да приготви сандвич с шунка и яйца, който един човек искаше да вземе за в къщи. В кухнята той видя Ал, седнал до прозорчето, с килнато назад бомбе. Под прозорчето стоеше опряна

една ловна пушка с прерязани цеви. Ник и готвачът седяха гръб до гръб, с напъхани в устата кърпи. Джордж приготви сандвича, зави го в пергамент, сложи го в книжна кесия и го занесе на човека, който плати и излезе.

— Умникът умее всичко — каза Макс. — И да готви, и всичко останало. Като се ожениш, жена ти ще има кой да ѝ готви, умнико.

— Така ли? — каза Джордж. — Както и да е, вашият приятел, Оле Андерсон, няма да дойде.

— Ще му дадем още десет минути — заяви Макс.

Той поглеждаше ту огледалото, ту часовника. Стрелките показваха точно седем, след това стана седем и пет.

— Хайде, Ад — каза Макс. — Да си вървим, Няма да дойде.

— Още пет минути — обади се Ал от кухнята. Преди да изтекат петте минути, влезе друг посетител и Джордж обясни, че готвачът е болен.

— А не можете ли да си намерите друг готвач? Нали човек идва тук, за да се нахрани — изръмжа посетителят и излезе.

— Хайде, Ал — обади се Макс.

— Ами тези двамата умници и черния?

— Не е страшно.

— Мислиш ли?

— Разбира се. Нямаме повече работа тук.

— Това не ми харесва — каза Ал. — Не пипахме чисто. Ти кадрънка доста приказки.

— Стига глупости. Нали трябваше да го забавлявам?

— Все пак каза много излишни неща.

Ал излезе от кухнята. Ловната пушка с прерязани цеви леко се очертаваше под тясната му дреха. Той приглади с ръкавици гънките ѝ.

— Довиждане, умнико — обърна се той към Джордж. — Имаш късмет.

— Наистина — подкрепи го Макс. — Би трябвало да играеш на лотария.

Двамата излязоха. Джордж ги гледаше през витрината как минават под уличната лампа и пресичат улицата. Със своите тесни пардесюта и твърди бомбета приличаха на актьори от някой водевил. Джордж мина в кухнята и отвърза Ник и готвача.

— Ох, измъчих се — въздъхна готвачът. — Здравата се измъчих.

Ник се изправи. Досега не му бяха пъхали кърпа в устата.

— По дяволите! — каза той. — Що за история? — Опитваше се да си предаде вид, че станалото не му е направило кой знае какво впечатление.

— Искаха да убият Оле Андерсон — отвърна Джордж. — Искаха да го застрелят, когато дойде да вечеря.

— Оле Андерсон?

— Именно.

Готвачът опипа с пръсти ъглите на устата си.

— Отидоха ли си? — запита той.

— Да — отговори Джордж. — Отидоха си.

— Лоша работа — продължи готвачът. — Никак не ми харесва.

— Слушай! — обърна се Джордж към Ник. — Я иди да намериш Оле Андерсон.

— Добре.

— Не се месете в тази работа — посъветва ги готвачът. — По-добре дръжте се настрана.

— Ако не искаш, не отивай — каза Джордж.

— Няма да свърши на добре, не се месете — обади се пак готвачът. — Дръжте се настрана.

— Ще отида да го намеря. Къде живее? — обърна се Ник към Джордж.

Готвачът се отдалечи.

— С него не можеш излезе наглава — промърмори той.

— В пансиона на Хирш — обясни Джордж.

— Добре, отивам.

Вън уличната лампа светеше между голите клони. Ник се запъти нагоре по улицата, покрай следите от автомобилните гуми и при следващата улична лампа свърна по една пресечка. Пансионът на Хирш беше четвъртата къща зад ъгъла. Ник изкачи двете стъпала и натисна звънеца. На вратата се показа една жена.

— Тук ли е Оле Андерсон?

— Да го видите ли искате?

— Да, ако е тук.

Ник последва жената — изкачиха се на горния етаж и прекосиха коридора. Тя почука на вратата.

— Кой е?

— Търсят ви, мистър Андерсон — каза жената.

— Аз съм, Ник.

— Влез.

Ник отвори вратата и влезе в стаята. Напълно облечен, Оле Андерсон лежеше на кревата. Някогашен боксьор тежка категория — креватът беше къс за него. Под главата си беше сложил две възглавници. Той не погледна Ник.

— Какво има?

— Бях при Хенри, влязоха двама души, завързаха мен и готвача и разправяха, че щели да ви убият.

Казано по такъв начин, прозвуча глупаво. Оле Андерсон не отговори.

— Отведоха ни в кухнята — продължи Ник. — Искаха да ви застрелят, когато влезете да вечеряте.

Оле Андерсон гледаше стената и мълчеше.

— Джордж реши, че трябва да дойда да ви кажа.

— Нищо не мога да направя — каза Оле Андерсон.

— Ще ви кажа как изглеждаха.

— Не ме интересува как изглеждат. — Оле Андерсон продължаваше да гледа стената. — Благодаря ти, че дойде да ме предупредиш.

— Няма нищо.

Ник гледаше снажния мъж, изтегнат на леглото.

— Ако искате да отида в полицията?

— Недей. Няма смисъл.

— Тогава какво бих могъл да направя?

— Нищо. Нищо не може да се направи.

— Може би беше само блъф.

— Не. Не е било блъф.

Оле Андерсон се извърна целият към стената.

— Само това е — заговори той, без да се обръща, — че не мога да се реша да изляза. Стоя тук вече цял ден.

— Защо не напуснете града?

— Не — каза Оле Андерсон, — омръзна ми да бягам от място на място. — Той гледаше към стената. — Вече нищо не може да се направи.

— Не може ли някак си да уредите тази работа?

— Не, тя е поначало объркана. — Той говореше със същия безизразен глас. — Нищо не може да се направи. Още малко и ще се реша да излиза.

— Ще се върна да видя Джордж.

— Всичко хубаво — каза Оле Андерсон, без да го погледне. — Благодаря ти, че дойде.

Ник излезе. Когато затваряше вратата, погледна още веднъж Оле Андерсон, облечен, легнал ребром, с лице към стената.

— Цял ден е бил в стаята — каза хазайката, когато Ник слезе долу. — Сигурно не му е добре. Казах му: „Мистър Андерсон, защо не излезете да се поразходите, вижте какъв хубав есенен ден“ — но не иска.

— Не иска да излиза.

— Не е добре — каза жената. — Жалко. Такъв приятен човек. Знаете ли, бил е боксьор.

— Знам.

— Човек никога не би предположил, познава се само по лицето му. — Дватама разговаряха в преддверието. — Толкова е внимателен.

— Лека нощ, мисис Хирш — каза Ник.

— Не съм мисис Хирш — каза жената. — Тя е собственицата. А аз работя при нея. Казвам се мисис Бел.

— Лека нощ, мисис Бел.

— Лека нощ.

Ник тръгна по тъмната улица, заобиколи ъгъла при уличната лампа и по следите от автомобилните гуми отново стигна до ресторанчето на Хенри, Джордж беше вътре, застанал зад бара.

— Намери ли Оле?

— Да. Той е в стаята си и не иска да излиза.

Щом чу гласа на Ник, готвачът се подаде на вратата откъм кухнята.

— По-добре да не слушам — каза той и затвори вратата.

— Казах ли му — запита Джордж.

— Казах му, разбира се, но не се изненада.

— Какво смята да прави?

— Нищо.

— Ще го убият.

— Сигурно.

— Сигурно се е заплел в някаква история в Чикаго.

— Сигурно.

— Отвратително.

— Ужасно — каза Ник.

След това замлъкнаха и двамата. Джордж се наведе взе една кърпа и изтри бара.

— Интересно какво ли е направил? — поде отново Ник.

— Участвувал е в някаква нечиста работа и е измамил съучастниците си. Обикновено това е причината.

— Ще се махна от този град — каза Ник.

— Да. Това не е лоша идея.

— Не мога да понасям мисълта, че той стои в стаята и знае, че ще го убият. Страшно е.

— По-добре не мисли за това — каза Джордж.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.